

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ
ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ
ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਜੇ.
ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ
ਬਨਾਮ
ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ
1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 197
23 ਨਵੰਬਰ 1966 ਈ

ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਸੀ ਆਰਿਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1955 ਦਾ VIU)—ਸੈਕਸ਼ਨ 32FF ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ (1958)—ਨਿਯਮ 23-ਏ—ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ—ਕਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਕੀ ਉਸਨੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਸੀ - ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਨਿਯਮਾਂ, 1958 ਦੇ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਵੈਧ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੱਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੌਜੂਦਾ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਛੇਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਖੇਬਾੜੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੀਲਿੰਗ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ 'ਤੇ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵਿੱਚ, 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਅਤੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੂਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਸੀਲਿੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲਗਾਮ ਅਤੇ ਆਪਹੁਦਰੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ। ਨਿਯਮ 23-A ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-FF ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੂਚੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਖੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਾਂ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਆਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਏ, ਬੀ ਅਤੇ ਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ 2, 3 ਅਤੇ 4, ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ, 1958 ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ', ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਜੈਨ ਅਤੇ ਟੀ.ਐੱਸ. ਮਾਂਗਟ।

ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਅਜਨਲੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਬੰਧੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ 30 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਚਾਚਾ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ: 6) ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ। ਉਹ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3) ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ, ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਐਫ. ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1955 ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ, 1958 ਦੇ ਨਿਯਮ 23-ਏ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਅਧਾਰਤ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ।

21 ਅਗਸਤ, 1956 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਚਾਚਾ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਪਿੰਡ ਅਜਨਲੀ, ਤਹਿਸੀਲ ਸਰਹਿੰਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਕੋਲ 79-75 ਸ.ਏ. ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਨੇ 410 ਵਿੱਘੇ 10 ਬਿਸਵੇ (52.28 ਸ.ਏ.) ਅੱਧਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਅੱਧੀ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲਬੀਰ ਕੌਰ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਮੇਜਰ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 25,000 ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਲੈਕਟਰ, ਪੰਜਾਬ (ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 4) ਨੇ ਅਧਿਆਇ IV-A ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਕਤ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਐਕਟ. ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਕੱਲਾ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: - "32-ਐਫ. ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ 30 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਬੇਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ

ਛੋਟੇ ਜ਼ਮੀਨਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, 21 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।, 1956 ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕਿ 1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ III ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਅਤੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਦਰਮਿਆਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਬਾਦਲੇ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਬਚਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਲਈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਝ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਸੰਬੰਧ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2169-ARI(II)59/1659, ਮਿਤੀ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਦੁਆਰਾ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ, 1958 ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ "ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੰਬੰਧਾਂ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-FF ਦਾ ਉਦੇਸ਼। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

"23-ਏ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-FF ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੰਬੰਧ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-FF ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਿਸ਼ਤੇ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਪਤੀ, ਮਰਦ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਔਲਾਦ, ਪਿਤਾ, ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਦੀ ਭੈਣ, ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵੰਸ਼ਜ, ਮਾਤਾ ਦਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਔਲਾਦ, ਪਤਨੀ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ ਹੋਣਗੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲਬੀਰ ਕੌਰ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ 26-14 ਐੱਸ.ਏ. ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ 20 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਚਾ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਤਬਾਦਲਾ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਿੰਡ ਬਰਨਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ 4-12 ਸੈ.ਏ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਸੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 30 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਅਜਨਲੀ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ 19.49 ਸੌ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਰਕਬਾ ਸਰਪਲੱਸ ਹੈ।

। 22 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਪੀ ਸੀ ਜੈਨ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ: -

(1) ਉਹ ਨਿਯਮ 23-A ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-FF ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੁਝ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-FF ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਚੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ, ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਹਨ। ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਫਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ; ਅਤੇ

(2) ਕਿ ਕਰਨਲ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪੈਪਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 5 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਨੁਸੂਚੀ ਏ (ਮੁਲਾਂਕਣ ਬਿਆਨ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ, 1958, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਟਿਆਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੁਸਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਹਿੱਸਾ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਹੈ।

1956 ਦੇ ਪੈਪਰ ਐਕਟ ਨੰ. 15 ਦੁਆਰਾ ਪੈਪਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸੀਲਿੰਗ ਅਤੇ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ' ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇ IV-A ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-FF ਜੋ ਇਸ ਚੈਪਟਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ) ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ।

ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਅਤੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਦਰਮਿਆਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਬਾਦਲੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਲਾਈਨ, ਮਾਪਦੰਡ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 52(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਹਮਦਰਦ ਦਵਾਖਾਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਰੱਗਜ਼ ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ ਰੈਮੇਡੀਜ਼ (ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ

ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮੰਨਦਿਆਂ, ਕਪੂਰ ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਸੰਸਦ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ, ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹੜੇ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3(ਡੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਇਸ ਲਈ, ਵੈਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਮੰਡਲ ਦੀ ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ

ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ 'ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ' ਸ਼ਬਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਯੂਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ: -

"ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ, ਉਹ ਖੇਤਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਸੰਚਾਲਨ, ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਉਹ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਜੋ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।"

ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੇ ਫਿਰ ਡਰੱਗਜ਼ ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ ਰੀਮੇਡੀਜ਼ (ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ) ਐਕਟ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ "ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ: -

“ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਜਾਂ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਠੋਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਵੈ-ਦਵਾਈ ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਉਹੀ ਜੋ ਬੁਰਾਈ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ " ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਡਰੱਗਜ਼ ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ ਰੀਮੇਡੀਜ਼ (ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਾਵਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ।"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਨੰ. 15 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀਲਿੰਗ ਅਤੇ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਆਇ IV-A ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਧਾਰਾ 32-ਐੱਫ. ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, 1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੈਂਡਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਾਧੂ ਰਕਬੇ ਦੀ ਹੱਦ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਹਨ। 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ, ਭਾਵ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 1956 ਦਾ ਬਿੱਲ ਨੰਬਰ 22 ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ, ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ (ਛੱਤ) ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ, ਤੋਹਫ਼ੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਸਿਲੈਕਟ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਬਿਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, 2 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 'ਪਹਿਲੀ ਅਗਸਤ, 1956, ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਲਈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੱਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੌਜੂਦਾ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਛੇਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ 'ਤੇ ਸੀਲਿੰਗ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵਿੱਚ, 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਅਤੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੂਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ। ਸੀਲਿੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲਗਾਮ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ। ਨਿਯਮ 23-ਏ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਫਐਫ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੂਚੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ

ਸੀ। ਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧੌਬੇਬਾਜ਼ ਅਲਗਾਵ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਾਂ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਪੀ ਸੀ ਜੈਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇੜਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਫਐਫ ਕੁਝ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀਲਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਖੂਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੂਚੀ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਆਰ. ਤੰਦੋਲਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਵਿਧਾਨਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖੇ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਆਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਗੀਕਰਨ ਬੁਧਨ ਚੌਧਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੋ ਟੈਸਟਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 23-ਏ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੈਧ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪੀ ਸੀ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਲੈਕਟਰ ਅੱਗੇ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿ ਰੁਸਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰ. 7 (xii) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਸਰਹਿੰਦ ਤਹਿਸੀਲ ਵਿੱਚ ਰੁਸਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਕਥਨ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ A ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਹਿੰਦ ਤਹਿਸੀਲ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਰਾਨੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਧੀਨ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਰਜ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਨ ਡਕਾਰ, ਰੁਸਲੀ ਅਤੇ ਭੂਦ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਮੁੱਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਮੈਂਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

Jatinder Singh, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):—ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।